

РЕШЕНИЕ

№ 6117

гр. София, 18.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 06.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Адриан Янев

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **6075** по описа за **2023** година докладвано от съдия Адриан Янев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава дванадесета, чл. 208 – 228 от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.72, ал.1 от Закон за министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по касационна жалба на О. С. Г. срещу решение от 24.04.2023 г., постановено по НАХД № 2109/2023 г. по описа на на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 11-ти състав, с което е отхвърлена жалбата му срещу Заповед за задържане № 229зз-35/11.01.2022 г. от полицейски служител при 05 РУ – СДВР, с която на осн. чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР му е наложена принудителна административна мярка „Задържане за срок до 24 часа“.

С касационната жалба се твърди, че решението на въззивния съд е необосновано и неправилно поради нарушение на материалния закон и съществени процесуални нарушения. В жалбата се излагат подробни съображения за това, че въззивният съд превратно е възприел фактическата обстановка, при което е извел неправилни изводи, че обжалваният административен акт съдържа фактически и правни основания за издаването му. Моли съда да отмени обжалваното решение като постанови друго, с което да отмени Заповед за задържане. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение.

Ответната страна – полицаи при 05 РУ – СДВР, не взема становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град (АССГ), XV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, а постановеното въззивно решение е правилно и следва да се остави в сила.

Касационната инстанция споделя изцяло фактическите и правни изводи на първостепенния съд, които съответстват на данните от събраните по делото доказателства и на материалния закон. На основание чл. 221, ал. 2, изр. 2-ро АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, настоящият съдебен състав препраща към изложените в проверяваното решение мотиви, които допълва с оглед възраженията в касационната жалба.

Противно на твърденията на жалбоподателя, съдът намира, че оспорената заповед не страда от съществен и неотстраним порок във формата, и при издаването ѝ не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, довели до постановяване на един незаконосъобразен по съдържание административен акт, поради което и обжалваният съдебен акт, отхвърлящ жалбата срещу заповедта, е правилен.

Заповедта съдържа предписаните от закона реквизити по чл. 74, ал. 2 ЗМВР, във връзка с чл. 59, ал. 2 АПК, тъй като е посочено основаниято, на което се задържа лицето. Неоснователно е твърдението на касатора, че е нарушено правото му на защита с оглед липсата на възможност да разчете изложеното в заповедта, написано ръкописно. Същата е била надлежно връчена, което е удостоверено с подписа на касатора. По делото са налични както нейният оригинал, така и надлежно нейно копие, от които ясно се разчита кой е издадетелят, противно на твърденията на касатора. От начина на отразяване на фактическите основания за издаване на оспорваната заповед за задържане става ясно и въз основа на какви факти административният орган е направил своето обосновано предположение за евентуалната съпричастност на задържаното лице в извършване на конкретното престъпление, доколкото словесната формулировка категорично изпълнява целите на закона за това от съдържанието на заповедта да се установява категорично защо едно лице е задържано. В този смисъл е неоснователно твърдението на касатора, че не се е запознал нейното съдържание, респ. с основанията за неговото задържане.

Следва да се отбележи, че цитираната съдебна практика в касационната жалба /Решение №1401 от 20.04.2022 г. на СРС по НАХД №14634/2021 г./ е неприложима, тъй като обстоятелствата, изложени в тази съдебна практика, не отговарят на фактите и обстоятелствата в конкретния случай. В процесната заповед са описани в необходимата степен фактическите и правните основания за нейното издаване, а именно: времето и мястото на извършеното деяние, както и е посочена разпоредбата, въз основа на която е инкриминирано конкретното деяние. За пълнота на изложението, настоящият състав намира за необходимо да отбележи, че цитираната от касатора съдебна практика по идентични казуси, не е задължителна за настоящия състав, по аргумент от разпоредбата на чл. 130, ал.2 от ЗСВ, съгласно която

тълкувателните решения и тълкувателните постановления са задължителни за органите на съдебната и изпълнителната власт, за органите на местното самоуправление, както и за всички органи, които издават административни актове. Доколкото законът не установява други съдебни актове с обвързваща сила, извън тълкувателните актове на върховните съдилища, няма друга съдебна практика със задължителен характер.

Не се споделят и възраженията на касатора, че постановеното решение е необосновано. Въззивният съд е направил съвкупен анализ на представените доказателства, въз основа на който правилно е преценил, че са били налице фактическите и правни основания за издаване на процесната заповед за задържане.

Настоящият съдебен състав приема, че заповедта съответства и на целта на закона, тъй като задържането е обосновано от необходимостта да се обезпечи извършването на необходимите процесуално-следствени действия за разкриване на инкриминираното деяние и съпричастността на задържаното лице. В тази връзка принудителна административна мярка съответства както на поведението на О. Г. в присъствието на служителите на реда, така и на обстоятелствата при извършване на деянието, посоченото в заповедта.

При този изход на спора разноски не следва да се присъждат, тъй като такива не са претендирани от ответника.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, XV касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 24.04.2023 г., постановено по НАХД № 2109/2023г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 11-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.